

mig ogsaa at være nødvendigt, at dette Spørgsmaal reises fra Communernes Side. Det kan nemlig ikke undgaae Opmærksomheden, at en Afløsning af Høitidsoffer og Accidentser vil medføre en ikke uvæsentlig Forsøgelse i Skattebyrden, thi Embeds- og Bestillingsmændene skulle selvfølgelig have fuld Erstatning, og denne vil løbe op til over en halv Million Rigsdaler, ja, maaffee nærmere til 700,000 Rbd. end til 500,000 Rbd., som altsaa skulle lignedes paa Skattebyrden. Der er endnu den Vanskelighed, at det grundlovs-mæssigt er bestemt, at man ikke skal bidrage til Bønning af Folkekirkens Embedsmænd, naar man ikke er Medlem af Folkekirken. — Jeg skal iøvrigt ikke her fremføre nogen af de Bemærkninger, hvortil den ærede Forespørger's Motivering ellers kunde give mig Anledning; kun skal jeg tillade mig at sige, at det efter min Overbeviisning endnu ganske vist paa flere Steder er Tilfældet, at den hele Fremgangsmaade ved Offringen er saa langt fra at være forargelig og anstødelig, at tværtimod selve Menighedens Medlemmer sætte Priis derpaa. Den ærede Forespørger fremstillede det som stemmende med hans Erfaring, at man i Reglen sendte Tjenestefolk op med Offeret; men jeg kan af min Erfaring sige, at der ogsaa gives Menigheder, hvor det er Brug, at enhver Familiefader selv bringer sit Offer. Det, den ærede Forespørger nævnte som sin Erfaring, er altsaa ganske vist meget langt fra at være almindeligt, og jeg troer, at der er Medlemmer af Menigheden, som sætte Priis paa at bevare den gamle Skik, der, som den ærede Forespørger selv gjorde opmærksom paa, har sin Oprindelse langt tilbage i Tiden, og som derfor meget naturligt kan vinde Sympathi. At det ikke er Tilfældet alle Steder, veed jeg selvfølgelig meget vel, og det er ikke for at gjøre mig til stærk Forsvarer af Skikken, men kun overfor de stærke Dyringer, som den ærede Interpellant fremsatte, at jeg har tilladt mig at gjøre denne lille Bemærkning.

Chr. Jensen: Da jeg har beeltaget i at stille nærværende Forespørgsel til den høit-agtede Kirkeminister, skal jeg tillade mig med nogle saa Ord at motivere, hvad der har ledet mig dertil. Høitidsofferet har efter min An-

stnelse aldeles tabt sin Betydning som Offer; det er kun Navnet, der staaer tilbage, men i Virkeligheden er det ikke længer noget Offer, thi det er bekendt, at det, naar det udebliver, kan ved en Resolution af Amtsrådet udstrives hos den Paagjældende og derefter inddrives ved Udpantning. Det er efter min Anskuelse forargeligt, at Herrens Alter saaledes skal gjøres til et Finantsbord, saaledes at Det, der udebliver, kan inddrives ved Udpantning, og derfor er det i det Væsentlige, at jeg har været med at stille denne Forespørgsel. Jeg troer, det vilde være meget heldigt, om man kunde gennemføre en Præstelønningslov, hvorunder da dette Punkt kunde blive indbefattet, men ligesom min ærede Medforespørger indseer jeg de Vanskeligheder, som ere forbundne dermed, og der er vistnok ikke stor Udsigt til, at en saadan Lov vil blive gennemført i den nærmeste Fremtid; det er en saa vidt omfattende Sag, at den vistnok vil behøve en vidt-løstlig Drøftelse, før den kan naae sin endelige Ordning. — Det er ikke, fordi jeg er en Hader af Offer, at jeg har stillet denne Forespørgsel, men jeg vil kun have adskilt, hvad der er Offer fra, hvad der ikke er det. Der er sagt fra flere Sider, og navnlig af Præsterne, at det er meget betænkeligt at afløse dette Offer-system, da det er Noget, der har sin Oprindelse fra det gamle Testaments Tid, og at det er paabudt af Vorherre selv. Ja, mine Herrer, det er det vist ogsaa; vi see i det gamle Testamente, at Vorherre selv har paabudt Offer-systemet, og dette gjælder navnlig om Stuebrødet, som blev lagt til Vorherre, og som skulde ligge paa Alteret i otte Dage, hvorefter det tilhørte Præsterne; men jeg troer, at den Skik er forsvunden og ikke længer holder Skik i vore Dage. Det er en bekendt Sag, at Offret nu er forvandlet saaledes, at det kan inddrives ved Udpantning, men Vorherre har vistnok aldrig villet have noget Offer indrevet ved Udpantning; han har kun villet have, hvad der kom fra et troende og oprigtigt Hjerte, og at Alt, hvad der gik ud derover, var for ham ikke noget Offer, men det har alligevel i vore Dage Navn af Offer, og det er forargeligt for mig, at disse Penge under Navn af Offer skulle erlægges